

РЕШЕНИЕ

№ 7588

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8999** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на Филипина В. Т. срещу заповед № РД 1797 от 19.9.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение като държавен служител на заеманата от нея длъжност, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.
Жалбоподателят Филипина В. Т. твърди, че заповедта е незаконосъобразна – постановена е в противоречие с чл. 146, т. 3-5 АПК и чл. 81 ЗДСл.; издадена е в разрез с духа и целта на закона за стабилитет на служебното правоотношение. При издаването ѝ са допуснати съществени процесуални нарушения. Не е налице соченото в заповедта за уволнение основание – не са налице обективни факти, поради които да е станало невъзможно обективното изпълнение на служебните ѝ задължения. Не е настъпила промяна нито в задълженията на заеманата длъжност, нито в начина на работа. В заповедта не са изложени мотиви, от които да е видно в какво се състои обективната невъзможност, поради което е нарушено правото ѝ на защита. Не е уведомявана за наличие на такива обективни причини. Невярно е посочено, че е подавала молба, свързана с прекратяване на служебното правоотношение. Ето защо иска да бъде отменена оспорената заповед. Претендира разноски.
Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция по приходите моли да се отхвърли жалбата. Заповедта е издадена от компетентен орган и на предвидените основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Видно от заповед № 1410/23.5.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите Филипина Т. е назначена на длъжността главен директор на Главна дирекция „Фискален контрол“ в Централно управление на Националната агенция по приходите, считано от 1.6.2022 г. Представена е длъжностна характеристика на заеманата длъжност.

Със заповед № РД 1797 от 19.9.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите е прекратено служебното й правоотношение като държавен служител на заеманата от нея длъжност, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл., считано от 19.9.2022 г. Като причини за прекратяване на правоотношението е посочено „обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения“. Други мотиви не са изложени. Като правно основание е посочен чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Заповедта е връчена на 20.9.2022 г.

С оглед на така установеното от относимите доказателства съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административния акт включва проверка за компетентност на органа, спазване на административно-производствените правила и изискванията за форма на акта, съответствие с приложимия материален закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване и придобития ранг на държавна служба, както и дължимите обезщетения /такива са посочени/. В случая оспорената заповед се установява /а и не се спори/, че е издадена от органа по назначаването. Издадена е в писмена форма. В нея е посочено правното основание за прекратяване и придобитият ранг /V старши/.

Съгласно чл. 108, ал. 1, изр. 2-ро от ЗДСл. В случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 /на каквото основание е издадена оспорената заповед/ се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

Видно от установеното по-горе, в оспорената заповед е налице посочване на нормата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл., както и е посочено като основание „обективна невъзможност за изпълнение на служебното правоотношение“.

Същевременно обаче ответникът не е посочил конкретни факти – в какво се изразява обективната невъзможност, именно поради които е приел, че е налице такава. Като причини за прекратяване на служебното правоотношение е посочено единствено, че е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, без да е посочено в какво се изразява тази обективна невъзможност. Не са представени и други доказателства в тази насока, извън заповедта за уволнение.

Липсата на фактически основания е нарушение на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК. Законосъобразността на административния акт се преценява само в рамките на фактическите основания за издаването му. В случая фактически основания не са изложени, поради което съдът не може прецени кои са фактите, въз основа на които органът е основал заповедта. Не са представени, въпреки изричното им изискване, други документи относно фактически обстоятелства, които да покриват признаците на

фактическия състав на обективна невъзможност по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Мотивите би могло се изложат отделно от административния акт и не е необходимо да съвпадат по време с издаването му. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт./ в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. В конкретният случай не се установяват такива факти.

По изложените съображения настоящият състав счита, че процесната заповед следва да бъде отменена.

По разноските. С оглед изхода на делото и при условията на чл. 143, ал. 1 от АПК, такива се дължат на жалбоподателя. Видно от списък с разноси, както и приложено към него платежно нареждане, се претендират и са направени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 840 лв. Ето защо съдът намира, че следва да се присъдят разноси на жалбоподателя.

По отношение на техния размер. Възражението на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК счита за неоснователно. Действително, делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с другите дела от този вид и като се има предвид проведеното едно открито съдебно заседание в което са събрани доказателствата. Същевременно, съгласно чл. 8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Филипина В. Т., ЕГН [ЕГН], заповед № РД 1797 от 19.9.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение като държавен служител на заеманата от нея длъжност главен директор на Главна дирекция „Фискален контрол“ в Централно управление на Националната агенция по приходи, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на Филипина В. Т., ЕГН [ЕГН] сумата от 840 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ:

